

BİLMİYORDUM

Sena ÇELİK

Ben hiç evimden uzak olmadım.

1308km girmedi yaşadığım yerle arama.

Denizin dibine daldım ama

1788m tepeye tırmanmadım.

Gökyüzünün gece mavisinin

bu kadar belirgin bir biçimde göze çarpabildiğini bilmiyordum,
Pervari de tepeleri tırmanana kadar.

Parmaklarımın ucunda yıldızların olmasına alışık değildim.

Yorgunluğun bedenime işlemediğini bilmiyordum,
o gülen simalar kollarını açıp bana koşana kadar.

Yoldan geçerken önemsemediğim, hemen hemen her gün gördüğüm bir çiçeğin

beni bu kadar mutlu edebileceğini bilmiyordum,
"Sena abla bu senin için" diye elime tutuşturulana kadar.

Bir gecenin bir çocuğun merakını canlandırmak için

uzun bir zaman olduğunu bilmiyordum,
birbirlerini takip eden diğer günler boyunca bizleri görebilmek
ve yeni şeyler deneyebilmek için
yanımıza toplanan mahallenin çocuklarını görene kadar.

Şiroan'dan Nallıkaya'ya giderken...

Kaybolsam bile gidemeyeceğim yerlerde insanların yaşadığını bilmiyordum,
köçebeleri görene kadar.

Bilim otobüsünün dağ keşisinden hallice davranabileceğini bilmiyordum,
Doğanköy'e tırmanana kadar.

Gönül dilinin diller üstü bir şey olduğunu bilmiyordum,
Erdem'le mikroskopta inceleme yapana
ya da bir kelime Türkçe bilmeyen miniklerin
masalları büyük bir merakla dinlediğini görene kadar.

Futbol takımında bile istenen bir oyuncu olabileceğimi bilmiyordum,
Sena abla bizim takımdan diye dolanan oğlanlarla top koşturana kadar.

Kravat bağlayabilmemin bir işlevi olacağını bilmiyordum,
okul önlüklerini düzeltene kadar.

Mikrofonu Nisa'ya uzatırken sahip olduklarımdan utanacağımı bilmiyordum
hatta ağlamamak için ne yapacağımı da
sesinin titremesinin ve başladığı cümleyi tamamlayamamasının
yakın bir geçmişe ve geleceğe uzandığını fark edene kadar.

Günün başı sonu fark etmeksizin her oturuşumda
ayak uçlarımdan başlayan bu sızının canımı yakmayacağını bilmiyordum,
Gözpınar'da gece sunumu boyunca Pelinin başı omuzuma yaslanana kadar.

Bir bu kadar daha kutu taşıyabileceğimi,
sıra çekebileceğimi,
kitapların ağır gelmeyeceğini fark etmişim orada.

Bir çocuğun tebessümünde yerim olabileceğini bilmiyordum,
ağlayan gözleri tatlı rüyalara dalana kadar.
Jiyan vardı orda, hayat demekti adı.
Artık gülümsüyordu meraklı gözleriyle.

Bende bir şeylerin değiştiğini bilmiyordum
Baykan'da gök delinip yağmur sunum alanına damlarken
kendim ısladığımı unutup öğrenciler içeri girsin diye uğraşana kadar.

Deney sırasında taç fırlatamayışımın
yaşadığım en tatlı anlardan biri olduğunu bilmiyordum,
kolları bacağımı sarıp ince sesiyle
'benim kraliçem sensin Sena abla' dediğini duyana kadar.

İlkyar'ı ilk defa yaşadığımı bilmiyordum,
ilk Yarlarımı tanıyıp geri dönene kadar.

İçimde başka türlü bir sevginin var olduğunu bilmiyordum
bu zamana kadar.

Döndüm, artık yıldızları göremiyorum.

Bildiğim hayatıma nasıl dönerim bilmiyorum.

Sena ÇELİK

Fen Bilgisi Öğretmenliği 4

*Pervari'den Güleçlere'e
giderken*